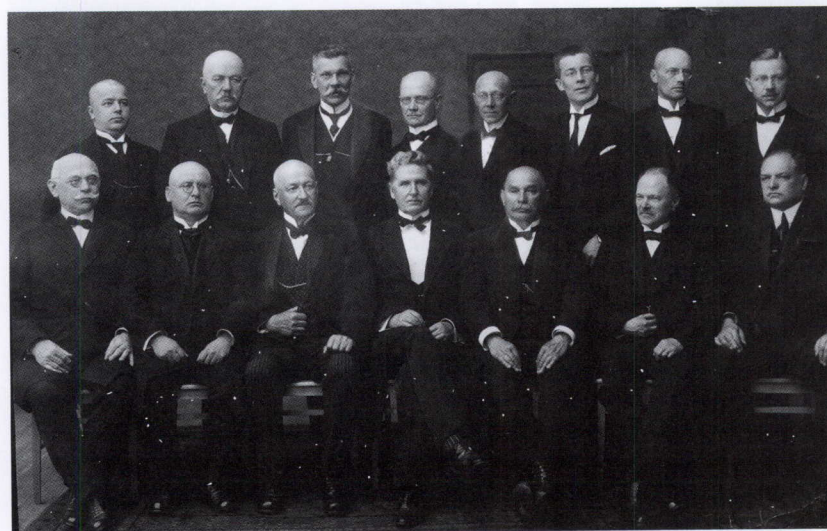

Senāts un prokurori 1925. gadā. No kreisās: Aleksandrs Haritonovskis, Felikss Blūms, Fricis Zilbers, Kārlis Puriņš, Aleksandrs Gubens, Andrejs Šimanis, Kristaps Valters, Kārlis Ozoliņš, Augusts Lēbers, Jānis Kalacs, Boļeslavs Nagujevskis, Aleksandrs Pētersons. Foto: no Augstākās tiesas muzeja fondiem

Senāts, prokurori un sekretariāts 1926. gadā. Stāv no kreisās: F. Kamradziuss, A. Pētersons, A. Haritonovskis, J. Kalacs, E. Bite, Volkovs, V. Kaders, A. Zonne. Sēž no kreisās: A. Šimanis, A. Gubens, M. Gobiņš, K. Valters, K. Ozoliņš, A. Lēbers, B. Nagujevskis. Foto: no Augstākās tiesas muzeja fondiem

Senatori un prokurori 1934. gadā. No kreisās: F. Blūms, J. Grots, R. Alksnis, M. Čakste, F. Vesmanis, V. Bukovskis, J. Balodis, E. Bitte, T. Ūdris, F. Konradi, K. Puriņš, F. Zilbers, J. Kalacs, A. Lēbers, K. Valters, A. Gubens, O. Ozoliņš, B. Nagujevskis. Foto: no Augstākās tiesas muzeja fondiem

parlamentārajā darbā. Tiesu neatkarības princips liedzot tiesneša darbu savienot ar politiķa karjeru. Viens no konsekventākajiem šīs pozīcijas aizstāvjiem bija Senāta Apvienotās sapulces priekšsēdētājs K. Valters. Viņš norobežojās no politiskās darbības un atteicās no Pēteru Juraševska ministru kabinetā piedāvātā tieslietu ministra portfeļa. Tāpat K. Valters atteicās no aicinājuma kandidēt Valsts prezidenta amatam pēdējās prezidenta vēlēšanās.

Tajā pašā laikā K. Valters aktīvi darbojās juristu profesionālajās organizācijās – Latvijas Juristu biedrībā un Latvijas Tiesnešu biedrībā. Ilgus gadus – no 1895. gada līdz 1940. gadam – K. Valters darbojās arī Rīgas Latviešu biedrībā. 1922. gadā, Senāta kopsēdes ievēlēts, viņš bija arī Centrālās vēlēšanu komisijas sastāvā.

Senāta neatkarība tika pārbaudīta pēc K. Ulmaņa 1934. gada 15. maija apvērsuma, un par atteikšanos atzīt apvērsuma likumību K. Valters zaudēja tiesneša amatu – 1934. gada novembrī viņam lika aiziet pensijā. Dēls liecinājis, ka drīz pēc 15. maija Senāts saņēma autoritatīvu mājienu Senāta Apvienotās sapulces vārdā nosūtīt Ministru prezidentam K. Ulmanim apsveikumu, tajā izceļot apvērsuma tiesisko jēgu. K. Valters norādījis, ka apsveikumu var sūtīt, bet atzīt apvērsuma likumību nav iespējams.²²

Tāpat K. Valtera vadītais Latvijas Senāts noraidīja K. Ulmaņa iecelšanu par Senāta goda tiesnesi. Šāds tituls tika izveidots 1934. gadā. Goda tiesnešu iecelšanu ierosināja Senāta Apvienotā sapulce, bet Ministru kabinets šādu lēmumu apstiprināja. Pēc 15. maija Senāta priekšsēdētājs saņēma mājienu iecelt K. Ulmani par goda tiesnesi. Vairāki senatori cēla iebildumus pret to, un K. Ulmani neieskaitīja goda tiesnešos.²³

Bija jūtams politisks spiediens uz tiesu. Tieslietu ministrs Hermanis Apsītis izvirzīja prasību izveidot “latviskas tiesības” un “latviskas